



Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

27. marts 2019*

»Appel – dumping – import af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Kina – endelig antidumpingtold – forordning (EF) nr. 1225/2009 – artikel 3, stk. 7 – artikel 9, stk. 4 – det tidsmæssige anvendelsesområde for forordning (EU) nr. 1168/2012«

I sag C-236/17 P,

angående en appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 8. maj 2017,

Canadian Solar Emea GmbH, München (Tyskland),

Canadian Solar Manufacturing (Changshu) Inc., Changshu (Kina),

Canadian Solar Manufacturing (Luoyang) Inc., Luoyang (Kina),

Csi Cells Co. Ltd, Suzhou (Kina),

Csi Solar Power Group Co. Ltd, tidligere Csi Solar Power (China) Inc., Suzhou,

ved advokats J. Bourgeois og A. Willems og advocaten S. De Knop, M. Meulenbelt og B. Natens,

appellanter,

de øvrige parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved H. Marcos Fraile, som befuldmægtiget, bistået af avocată N. Tuominen,

sagsøgt i første instans,

Europa-Kommissionen ved N. Kuplewatzky, J.-F. Brakeland og T. Maxian Rusche, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans,

har

* Processprog: engelsk.

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af formanden for Syvende Afdeling, T. von Danwitz, som fungerende formand for Fjerde Afdeling, og dommerne K. Jürimäe, C. Lycourgos (refererende dommer), E. Juhász og C. Vajda,

generaladvokat: E. Tanchev,

justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 20. juni 2018,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 3. oktober 2018,

afsagt følgende

Dom

- 1 Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu) Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang) Inc., Csi Cells Co. Ltd og Csi Solar Power Group Co. Ltd, tidligere Csi Solar Power (China) Inc. (herefter »Csi Solar Power«), har med deres appelskrift nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 28. februar 2017, Canadian Solar Emea m.fl. mod Rådet (T-162/14, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2017:124), for så vidt som Retten med denne dom frifandt Rådet i det søgsmål, som appellanterne havde anlagt med påstand om annullation af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1238/2013 af 2. december 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT 2013, L 325, s. 1, herefter »den omtvistede forordning«), i det omfang den finder anvendelse på appellanterne.
- 2 Europa-Kommissionen har med sin kontraappel nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom, for så vidt som Retten dels forkastede den af Kommissionen fremsatte formalitetsindsigelse, dels begik en retlig fejl ved fortolkningen af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51, herefter »grundforordningen«).

Retsforskrifter

Grundforordningen

- 3 Grundforordningens artikel 1, stk. 2 og 3, fastsætter følgende:
»2. En vare anses for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Fællesskabet er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet.
3. Eksportlandet er normalt oprindelseslandet. Det kan imidlertid være et andet land, undtagen når varerne f.eks. blot forsendes i transit gennem dette land, eller de pågældende varer ikke produceres i dette land, eller der ikke findes nogen sammenlignelig pris for disse varer i dette land.«

- 4 Denne forordnings artikel 2, stk. 7, litra a), bestemmer følgende:

»Ved indførelse fra lande uden markedsøkonomi fastsættes den normale værdi på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et tredjeland med markedsøkonomi eller prisen ved salg fra et sådant tredjeland til andre lande, herunder Fællesskabet, eller, hvis dette ikke er muligt, på ethvert andet rimeligt grundlag, herunder den pris, der faktisk er betalt eller skal betales i Fællesskabet for samme vare, om nødvendigt justeret for at indregne en rimelig fortjenstmargen.

Et egnet tredjeland med markedsøkonomi udvælges på en ikke urimelig måde under skyldig hensyntagen til alle pålidelige oplysninger, der er fremlagt på tidspunktet for udvælgelsen. Der tages også hensyn til tidsfrister, og er det relevant, anvendes et tredjeland med markedsøkonomi, som er omfattet af samme undersøgelse.

Umiddelbart efter iværksættelsen af undersøgelsen underrettes parterne i undersøgelsen om det påtænkte tredjeland med markedsøkonomi, og de indrømmes en frist på ti dage til at fremsætte bemærkninger.«

- 5 Den nævnte forordnings artikel 2, stk. 7, litra c), bestemmer, at »[e]t krav i henhold til litra b) skal fremsættes skriftligt og indeholde tilstrækkelige beviser for, at producenten driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår« og i denne forbindelse opfylder en række præcist opregnede kriterier. I denne bestemmelse tilføjes følgende:

»Det skal efter høring af det rådgivende udvalg, og efter at den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet har haft lejlighed til at udtale sig, afgøres om producenten opfylder [de nævnte] kriterier inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen. Denne afgørelse er gyldig i hele undersøgelsesperioden.«

- 6 Samme forordnings artikel 3, der har overskriften »Konstatering af skade«, er i stk. 6 og 7 affattet således:

»6. Det skal på grundlag af alle de relevante beviser, der er fremlagt i forbindelse med stk. 2, påvises, at dumpingimporten forvolder skade som defineret i denne forordning. Dette indebærer navnlig en påvisning af, at de mængder og/eller priser, der er fastlagt i henhold til stk. 3, er årsag til de følgevirkninger for en erhvervsgren i Fællesskabet, som er omhandlet i stk. 5, og at følgevirkningerne er væsentlige.

7. Der foretages også en undersøgelse af andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten i henhold til stk. 6. Faktorer, der kan tages hensyn til i den forbindelse, indbefatter bl.a. mængde og priser for så vidt angår importvarer, som ikke sælges til dumpingpriser, nedgang i efterspørgslen eller ændringer i forbrugsmønstret, restriktiv handelspraksis og konkurrence mellem producenter i tredjelands og producenter i Fællesskabet, den teknologiske udvikling samt eksportresultater og produktivitet inden for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.«

- 7 Grundforordningens artikel 9, stk. 4, der angår indførelse af endelig told, bestemmer følgende:

»Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at der finder dumping sted og forvoldes skade som følge heraf, og er det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser påkrævet at gribe ind i henhold til artikel 21, træffer Rådet [for Den Europæiske Union] på forslag fra Kommissionen og efter konsultationer i det rådgivende udvalg afgørelse om indførelse af en endelig antidumpingtold. Forslaget vedtages af Rådet, medmindre dette ved simpelt flertal beslutter at forkaste forslaget inden for en frist på en måned, efter at Kommissionen har forelagt det. [...]

Antidumpingtolden må ikke være højere end den fastsatte dumpingmargen, og den bør være lavere end denne margen, hvis en sådan lavere told vil være tilstrækkelig til at afhjælpe den skade, der er påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.«

8 Grundforordningens artikel 17 fastsætter følgende:

»1. I tilfælde, hvor antallet af klagere, eksportører, importører, varetyper eller transaktioner er stort, kan undersøgelsen begrænses til at omfatte et rimeligt antal parter, varer eller transaktioner ved anvendelse af statistisk gyldige stikprøver baseret på oplysninger, der foreligger på tidspunktet for udvælgelsen, eller til den største producerede, solgte eller eksporterede mængde, der kan anses for repræsentativ, og som med rimelighed kan undersøges inden for den tid, der er til rådighed.

[...]«

9 Den 12. december 2012 blev Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1168/2012 om ændring af forordning nr. 1225/2009 (EUT 2012, L 344, s. 1) vedtaget. Artikel 1 i forordning nr. 1168/2012 havde følgende ordlyd:

»I [grundforordningen] foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2, stk. 7, ændres således:

a) [I] næstsidste punktum i litra c) erstattes ordene »inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen« af ordene »normalt inden syv måneder efter, men under alle omstændigheder ikke senere end otte måneder efter, iværksættelsen af undersøgelsen«.

b) [F]ølgende litra tilføjes:

»d) Når Kommissionen har begrænset sin undersøgelse i overensstemmelse med artikel 17, begrænses en afgørelse i henhold til litra b) og c) i nærværende stykke til parter, der er omfattet af undersøgelsen, og producenter, som indrømmes individuel behandling i henhold til artikel 17, stk. 3.«

2) Artikel 9, stk. 6, første punktum, affattes således:

»Når Kommissionen har begrænset sin undersøgelse i overensstemmelse med artikel 17, må antidumpingtold, der pålægges indførslen fra eksportører eller producenter, som har givet sig til kende i henhold til artikel 17, men som ikke er omfattet af undersøgelsen, ikke overstige den vejede gennemsnitlige dumpingmargen, der er fastsat for parterne i stikprøven, uanset om den normale værdi for sådanne parter fastsættes på grundlag af artikel 2, stk. 1-6, eller artikel 2, stk. 7, litra a).««

10 I medfør af artikel 2 og 3 i forordning nr. 1168/2012 finder denne forordning anvendelse på alle nye og på alle igangværende undersøgelser fra den 15. december 2012, og den træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*. Denne offentliggørelse fandt sted den 14. december 2012.

Den omtvistede forordning

11 Ifølge den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1, indføres der en endelig antidumpingtold på importen af fotovoltaiske moduler eller paneler af krystallinsk silicium og celler af den type, der benyttes i fotovoltaiske moduler eller paneler af krystallinsk silicium med oprindelse i eller afsendt fra Kina og henhørende under visse koder i den kombinerede nomenklatur, som findes i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif (EFT 1987, L 256, s. 1), i den affattelse, som fandt anvendelse på tidspunktet for vedtagelsen

af den omtvistede forordning. Artikel 1, stk. 2, fastsætter den endelige antidumpingtold, som skal anvendes på nettoprisen, frit Den Europæiske Unions grænse, ufortoldet, for de i artikel 1, stk. 1, omhandlede varer fremstillet af de i artikel 1, stk. 2, opregnede virksomheder.

- 12 Det følger af den omtvistede forordnings artikel 3, stk. 1, der finder anvendelse på visse varer, hvis referencer er specificeret i henhold til denne kombinerede nomenklatur, og som faktureres af virksomheder, fra hvilke Kommissionen har godtaget tilsagn, og hvis navne er opført i bilaget til Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/707/EU af 4. december 2013 om bekræftelse af godtagelse af et tilsagn afgivet i forbindelse med antidumpingproceduren og antisubsidieproceduren vedrørende importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina i de endelige foranstaltningers anvendelsesperiode (EUT 2013, L 325, s. 214), at importerede varer, som angives til overgang til fri omsætning, undtages fra den ved den omtvistede forordnings artikel 1 indførte antidumpingtold, forudsat at visse betingelser er overholdt.
- 13 Det fremgår af den omtvistede forordnings artikel 3, stk. 2, at der opstår en toldskyld på tidspunktet for godtagelsen af angivelsen om overgang til fri omsætning, hvis en eller flere af betingelserne i artikel 3, stk. 1, ikke er opfyldt, eller hvis Kommissionen trækker sin godtagelse af tilsagnet tilbage.

Tvistens baggrund

- 14 Appellanterne tilhører Canadian Solar-koncernen. Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Csi Cells Co. og Csi Solar Power er eksporterende producenter af celler og af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium. Canadian Solar Emea er anført som deres i Unionen etablerede forbundne importør.
- 15 Den 6. september 2012 offentliggjorde Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende* en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler og wafere) med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2012, C 269, s. 5).
- 16 Canadian Solar-koncernen samarbejdede i denne procedure.
- 17 Den 21. september 2012 indgav appellanterne en anmodning om at blive udtaget til den stikprøve, der er fastsat i grundforordningens artikel 17. Denne anmodning blev imidlertid ikke imødekommet.
- 18 Sideløbende hermed offentliggjorde Kommissionen den 8. november 2012 i *Den Europæiske Unions Tidende* en meddelelse om indledning af en antisubsidieprocedure vedrørende importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler og wafere) med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2012, C 340, s. 13).
- 19 Appellanterne, der har egenskab af eksporterende producenter, indgav den 13. november 2012 i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), anmodninger om at blive indrømmet behandling som selskab, der driver virksomhed på markedsøkonomiske vilkår (herefter »markedsøkonomisk behandling«).
- 20 Den 3. januar 2013 underrettede Kommissionen appellanterne om, at disse anmodninger ikke ville blive behandlet.
- 21 Den 1. marts 2013 vedtog Kommissionen forordning (EU) nr. 182/2013 om registrering af importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler og wafere) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT 2013, L 61, s. 2).

- 22 Den 4. juni 2013 vedtog Kommissionen forordning (EU) nr. 513/2013 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler og wafere) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina og om ændring af forordning nr. 182/2013 (EUT 2013, L 152, s. 5, herefter »den midlertidige forordning«).
- 23 Den 2. august 2013 vedtog Kommissionen afgørelse 2013/423/EU om godtagelse af et tilsagn afgivet i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler og wafere) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT 2013, L 209, s. 26) af en gruppe af samarbejdsvillige kinesiske eksporterende producenter – hvis navne er opført i bilaget til denne afgørelse, herunder Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Csi Cells Co. og Csi Solar Power – sammen med det kinesiske handelskammer for import og eksport af maskiner og elektroniske produkter.
- 24 Samme dag vedtog Kommissionen forordning (EU) nr. 748/2013 om ændring af forordning nr. 513/2013 (EUT 2013, L 209, s. 1) for at tage hensyn til afgørelse 2013/423. For så vidt som visse betingelser er opfyldt, bestemmer artikel 6 i forordning nr. 513/2013, som ændret ved forordning nr. 748/2013, i det væsentlige bl.a., at indførsler af visse i denne forordning fastlagte varer, som angives til overgang til fri omsætning, og som faktureres af virksomheder, fra hvilke Kommissionen har godtaget tilsagn, og hvis navne er opført i bilaget til afgørelse 2013/423, fritages for den midlertidige antidumpingtold, der er indført i den nævnte forordnings artikel 1.
- 25 Den 27. august 2013 fremlagde Kommissionen de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke den påtænkte at anbefale indførelse af antidumpingtold på importen af moduler og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Kina.
- 26 Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger om antidumping- og antisubsidiekonklusioner indsendte de eksporterende producenter sammen med det kinesiske handelskammer for import og eksport af maskiner og elektroniske produkter en meddelelse for at ændre deres oprindelige tilbud om tilsagn.
- 27 Den 2. december 2013 vedtog Rådet den omtvistede forordning. De eksporterende producenter i Canadian Solar-koncernen blev opført i bilag I til den omtvistede forordning, idet de havde samarbejdet under antidumpingundersøgelsen, men ikke havde indgået i den stikprøve, der er fastsat i grundforordningens artikel 17. De selskaber, der blev opført på denne liste, blev i henhold til denne forordnings artikel 1 pålagt en antidumpingtold på 41,3%. Den nævnte forordnings artikel 3 indrømmede på visse betingelser en fritagelse for den i forordningens artikel 1 indførte told i forhold til indførsler, som faktureredes af virksomheder, fra hvilke Kommissionen havde godtaget tilsagn, og hvis navne var opført i bilaget til gennemførelsesafgørelse 2013/707, hvoriblandt disse eksporterende producenter optrådte.
- 28 Den 2. december 2013 vedtog Rådet ligeledes – inden for rammerne af den sideløbende antisubsidieprocedure – gennemførelsesforordning (EU) nr. 1239/2013 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT 2013, L 325, s. 66).
- 29 Den 4. december 2013 vedtog Kommissionen gennemførelsesafgørelse 2013/707, hvormed den godtog det ændrede tilsagn, som de eksporterende producenter, der er opført i bilaget til denne afgørelse, havde afgivet sammen med det kinesiske handelskammer for import og eksport af maskiner og elektroniske produkter i forbindelse med antidumpingproceduren og antisubsidieproceduren vedrørende importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Kina i de endelige foranstaltningers anvendelsesperiode.

- 30 Efter der var indleveret stævning med påstand om annullation i den sag, der lå til grund for den appellerede dom, vedtog Kommissionen gennemførelsesforordning (EU) 2015/866 af 4. juni 2015 om tilbagetrækning af godtagelsen af et tilsagn for tre eksporterende producenter i henhold til gennemførelsesafgørelse 2013/707 (EUT 2015, L 139, s. 30). I henhold til denne gennemførelsesforordnings artikel 1 tilbagetrækkes godtagelsen af tilsagnet for bl.a. Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Csi Cells Co. og Csi Solar Power. Denne gennemførelsesforordning trådte i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*, hvilket vil sige den 6. juni 2015.
- 31 Kommissionen vedtog Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/367 af 1. marts 2017 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 og om afslutning af en delvis interimundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 3, i forordning (EU) 2016/1036 (EUT 2017, L 56, s. 131).

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 32 Til støtte for deres søgsmål fremsatte appellanterne seks anbringender vedrørende for det første en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, stk. 10 og 11, for det andet en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1 og 17, for det tredje en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, for det fjerde en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 4, for det femte en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), og for det sjette en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3 og artikel 9, stk. 4.
- 33 Retten forkastede i første omgang den af Rådet og Kommissionen fremsatte formalitetsindsigelse, idet den navnlig konkluderede, at godtagelsen af et afgivet tilsagn hverken påvirker formaliteten vedrørende et søgsmål anlagt til prøvelse af en retsakt om indførelse af en antidumpingtold eller bedømmelsen af de anbringender, der fremsættes til støtte for dette søgsmål, og at appellanterne fortsat havde en interesse i at få annulleret den omtvistede forordning.
- 34 Retten undersøgte i anden omgang de anbringender, som appellanterne havde fremsat til støtte for deres søgsmål. Retten afviste de tre første anbringender fra realitetsbehandling og forkastede de tre sidste som ugrundede. Som følge heraf frifandt Retten Rådet i det hele.

Parternes påstande:

- 35 Appellanterne har med deres appelskrift nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Der gives medhold i påstanden i første instans, og den omtvistede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører appellanterne.
 - Sagsøgte i første instans tilpligtes at betale de af appellanterne afholdte omkostninger og at bære sine egne omkostninger både i første instans og i forbindelse med appelsagen.
 - Enhver anden part i appelsagen tilpligtes at bære sine egne omkostninger [...]Subsidiært:
 - Den appellerede dom ophæves.
 - Sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne afsiger en ny dom.

- Afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og i forbindelse med appelsagen udsættes, indtil Retten har truffet endelig afgørelse.
 - Enhver anden part i appelsagen tilpligtes at bære sine egne omkostninger.
- 36 Rådet har nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes.
 - Appellanterne tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med appelsagen og sagen for Retten.
- 37 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes.
 - Appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 38 Kommissionen har med sin kontraappel, støttet af Rådet, nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Det fastslås, at søgsmålet i første instans skulle have været afvist fra realitetsbehandling [...]
 - Subsidiært fastslås det, at søgsmålet i første instans savnede genstand [...]
 - Mere subsidiært frifindes Rådet i søgsmålet i første instans, og den fortolkning, som Retten under det sjette anbringende i første instans foretog af årsagssammenhængen som omhandlet i grundforordningens artikel 3, underkendes [...]
 - Appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 39 Appellanterne har nedlagt følgende påstande:
- Kontraappellen forkastes i sin helhed.
 - Kommissionen tilpligtes at betale appellanternes omkostninger og at bære sine egne omkostninger i forbindelse med såvel sagen i første instans som kontraappelsagen.
 - Rådet tilpligtes at bære sine egne omkostninger.

Kontraappellen

- 40 Den af Kommissionen iværksatte kontraappel tilsigter principalt at bestride, at søgsmålet i første instans kunne antages til realitetsbehandling, hvilket udgør et spørgsmål, der må behandles før de spørgsmål om sagens realitet, der er fremsat i hovedappellen. Kontraappellen skal derfor behandles først.
- 41 Til støtte for sin kontraappel har Kommissionen støttet af Rådet fremsat tre anbringender. Det første og principalt påberåbte anbringende vedrører en retlig fejl, idet Retten fastslog, at den omtvistede forordning i sig selv kunne have retsvirkninger for appellanterne. Det andet og subsidiært påberåbte anbringende vedrører en mangelfuld begrundelse og en retlig fejl, idet Retten fastslog, at appellanternes interesse i at få annulleret den omtvistede forordning stadig var aktuel på datoen for afsigelsen af den appellerede dom. Det tredje og mere subsidiært påberåbte anbringende vedrører en

retlig fejl, idet Retten anførte, at grundforordningens artikel 3 og artikel 9, stk. 4, kræver en analyse i to etaper, bestående i først at påvise, at årsagssammenhængen mellem dumping og skaden ikke er blevet brudt, og dernæst at tilpasse dumpingmargenen, og dermed potentielt toldsatsen, på grundlag af en tilregning af de forskellige skadesfaktorer.

Det første kontraappellanbringende

Parternes argumenter

- 42 Det første og principalt fremsatte kontraappellanbringende er opdelt i to led.
- 43 Med dette anbringendes første led, der er rettet mod den appellerede doms præmis 41-47, har Kommissionen gjort gældende, at Retten ikke i tilstrækkelig grad begrundede sin konklusion om, at den omtvistede forordning, og ikke gennemførelsesafgørelse 2013/707, påvirker appellanternes retsstilling, og at Retten ved at formulere denne konklusion under alle omstændigheder tilsidesatte det almindelige EU-retlige princip om institutionel ligevægt såvel som grundforordningens artikel 8 og 9.
- 44 Kommissionen finder for det første, at Rettens konklusion om, at en påstand om annulation af den omtvistede forordning var et hensigtsmæssigt middel til at bestride konklusionerne om, at der forelå en dumping, en skade og en årsagssammenhæng, helt forbigår det faktum, at appellanterne skulle anfægte gennemførelsesafgørelse 2013/707, såfremt deres formål var at bestride sådanne konklusioner. Rettens bedømmelser understøtter udelukkende den konklusion, at der kunne anlægges sag enten til prøvelse af den omtvistede forordning eller til prøvelse af gennemførelsesafgørelse 2013/707. Resultatet heraf er en mangelfuld begrundelse, da det er umuligt af den appellerede dom at udlede grunden til, at den retsakt, der skal anfægtes, nødvendigvis eller endog sædvanligvis er den omtvistede forordning og ikke gennemførelsesafgørelse 2013/707, der er den retsakt, som rettighederne og/eller pligterne for den pågældende importør reelt udspringer af.
- 45 Kommissionen har for det andet gjort gældende, at Retten ved at fastslå, at søgsmålet skulle anlægges til prøvelse af den omtvistede forordning og ikke til prøvelse af gennemførelsesafgørelse 2013/707, har tilsidesat det almindelige princip om institutionel ligevægt såvel som kompetencefordelingen mellem Rådet og Kommissionen således som fastlagt i grundforordningens artikel 8 og 9. Rettens konklusion indebærer således, at denne gennemførelsesafgørelse ikke i sig selv er tilstrækkelig, men skal gives retsgyldighed gennem de selvstændige rettigheder og pligter, som Rådet har etableret ved udstedelsen af den omtvistede forordning.
- 46 Kommissionen har i øvrigt anført, at disse retlige fejl ikke kan afhjælpes ved konklusionen i den appellerede doms præmis 42 om, at EU's retsinstanser »implicit, men nødvendigvis« har fastslået, at søgsmål til prøvelse af forordninger om indførelse af en endelig told, der er anlagt af berørte parter, hvis tilsagn er blevet godtaget, kan antages til realitetsbehandling. Dels er dette spørgsmål ganske enkelt ikke blevet berørt i den i denne præmis nævnte retspraksis, dels er denne sidstnævnte retspraksis i direkte modstrid med dom af 29. marts 1979, NTN Toyo Bearing m.fl. mod Rådet (113/77, EU:C:1979:91).
- 47 Med det første kontraappellanbringendes andet led har Kommissionen anført, at godtagelsen af et tilsagn udgør en begunstigende retsakt, hvis vedtagelse appellanterne har anmodet om, og som ikke påvirker disses retsstilling. Såfremt Rettens modsatte konklusion i den appellerede doms præmis 46 anses for korrekt, fastslår den kun en interesse i at påstå annulation af gennemførelsesafgørelse 2013/707, men ikke en annulation af den omtvistede forordning. Denne præmis 46 i den appellerede dom er behæftet med to retlige fejl.

- 48 For det første fremføres der ikke i den nævnte præmis 46 noget ræsonnement, der forklarer, hvorfor Kommissionens godtagelse af et tilsagn adskiller sig fra en kommissionsafgørelse, hvorved en til Kommissionen anmeldt fusion erklæres forenelig med det indre marked, fra en erklæring fra Kommissionen om, at en aftale ikke strider mod artikel 101, stk. 1, TEUF, eller fra en afgørelse, hvorved en anmeldt statsstøtte erklæres forenelig med det indre marked.
- 49 For det andet har Kommissionen anført, at grundforordningens artikel 8 ikke foreskriver, at der skal vedtages en særskilt retsakt, så snart Kommissionen har afsluttet sin undersøgelse af dumpingen og skaden. Rettens konklusion er imidlertid ensbetydende med, at et selskab, der afgiver et tilsagn, er forpligtet til på forhånd at anfægte afgørelsen om godtagelse af tilsagnet, endog før antidumpingundersøgelsen er afsluttet flere måneder senere.
- 50 Kommissionen har for fuldstændighedens skyld angivet, at den appellerede doms præmis 47 er behæftet med to retlige fejl. For det første hviler Rettens udsagn om, at den omtvistede forordning ændrede appellanternes retsstilling hvad angår »antidumpingtolden på de varer, som ikke var omfattet af tilsagnet«, på en retlig fejl knyttet til fortolkningen af det afgivne tilsagn eller til en urigtig gengivelse af beviser fra Rettens side, såfremt denne tilsagnsafgivelse skulle kvalificeres som en »faktisk omstændighed«. Ifølge Kommissionen havde appellerterne således ikke ret til at sælge den pågældende vare på en anden måde end i overensstemmelse med betingelserne i tilsagnet, således som det fremgår klart og utvetydigt af teksten i det afgivne tilsagn. Der kunne derfor kun have været told på de varer, der overskred det årlige niveau, og ikke på »varer, som ikke var omfattet af tilsagnet«.
- 51 For det andet gælder, at eftersom tolden på de »varer [...], der overskred det årlige niveau«, allerede var inkluderet i det afgivne tilsagn, var der derfor ikke tale om en ny told eller om en ny forpligtelse, der udsprang af den omtvistede forordning.
- 52 Appellanterne har anført, at det første kontraappellanbringende skal forkastes.

Domstolens bemærkninger

- 53 Kommissionen har med det første kontraappellanbringende i det væsentlige gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 41-47 begik en retlig fejl ved at fastslå, at den omtvistede forordning i sig selv kunne have retsvirkninger for appellanterne.
- 54 Med dette anbringendes første led gøres det i det væsentlige gældende, at Retten ikke i tilstrækkelig grad begrundede sin konklusion om, at den omtvistede forordning, og ikke gennemførelsesafgørelse 2013/707 – hvormed den godtog det tilsagn, der var afgivet af de eksporterende producenter, der er opført i bilaget til denne afgørelse, hvoriblandt figurerer de eksporterende producenter i Canadian Solar-koncernen – påvirker appellanternes retsstilling, og at Retten ved at formulere denne konklusion under alle omstændigheder tilsidesatte princippet om institutionel ligevægt.
- 55 For det første skal det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 41-47 – i modsætning til, hvad Kommissionen har argumenteret for – hverken anførte, at den retsakt, der skal anfægtes, nødvendigvis eller endog sædvanligvis er den omtvistede forordning, eller at søgsmålet skulle anlægges til prøvelse af den omtvistede forordning og ikke til prøvelse af gennemførelsesafgørelse 2013/707. Det må således konstateres, at Kommissionens argument beror på en urigtig læsning af den appellerede dom. Det kan under disse omstændigheder ikke foreholdes Retten, at den ikke begrundede noget, den ikke havde anført.
- 56 For det andet skal det dels fastslås, at såfremt Kommissionens standpunkt skulle accepteres, ville det være ensbetydende med at forhindre de virksomheder, hvis tilsagn om en minimumsimportpris Kommissionen har godtaget, i at anfægte en forordning, hvorved de pålægges en endelig

antidumpingtold. Som Retten imidlertid anførte i den appellerede doms præmis 42, har hverken Retten eller Domstolen i deres i denne præmis nævnte domme afvist at realitetsbehandle et annulationssøgsmål anlagt af en virksomhed til prøvelse af en forordning, hvorved denne blev pålagt endelig antidumpingtold, fordi Kommissionen havde accepteret et tilsagn om minimumsimportpris afgivet af denne virksomhed.

- 57 Dels skal det bemærkes, at den omtvistede forordning nødvendigvis påvirker appellanternes retsstilling, for så vidt som det afgivne tilsagn ville blive ugyldigt, hvis en sådan forordning blev annulleret. Det var netop det, Retten påpegede i den appellerede dom præmis 45.
- 58 Det skal desuden bemærkes, at appellerterne – som det fremgår af den appellerede doms præmis 44 og 45 – i medfør af den omtvistede forordnings artikel 1 og 3 vedbliver at være underlagt den i denne forordning fastsatte antidumpingtold i forhold til de indførsler, der overskrider det årlige niveau, der er fastsat i tilsagnet om minimumsimportpris.
- 59 I denne sammenhæng kan Kommissionen ikke med føje påberåbe sig, at Retten tilsidesatte princippet om institutionel ligevægt. Kommissionens standpunkt – ifølge hvilket appellerterne skulle anfægte gennemførelsesafgørelse 2013/707, såfremt deres formål var at bestride konklusionerne om, at der forelå dumping – ville tværtimod kun kunne accepteres, såfremt Rådet var forpligtet til at vedtage en forordning om indførelse af endelige antidumpingforanstaltninger, så snart et tilsagn om minimumsimportpris afgivet af en virksomhed var accepteret af Kommissionen. Imidlertid er Rådets kompetence i denne forbindelse ikke en bunden kompetence, således som det fremgår af grundforordningens artikel 9, stk. 4, ifølge hvilken Kommissionens forslag vedtages af Rådet, medmindre dette beslutter at forkaste forslaget.
- 60 Der skal i denne forbindelse erindres om, at Kommissionens rolle er et led i Rådets beslutningsproces. Som det fremgår af grundforordningens bestemmelser, påhviler det Kommissionen at foretage undersøgelser og på grundlag af disse at beslutte at afslutte proceduren eller at fortsætte den og træffe foreløbige foranstaltninger, hvorefter den kan foreslå Rådet at træffe endelige foranstaltninger. Det tilkommer imidlertid Rådet at træffe den endelige afgørelse (jf. i denne retning dom af 14.3.1990, Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, C-133/87 og C-150/87, EU:C:1990:115, præmis 8).
- 61 Følgelig skal det første kontraappellanbringendes første led forkastes.
- 62 Hvad angår dette første anbringendes andet led, ifølge hvilket godtagelsen af et tilsagn om minimumsimportpris udgør en begunstigende retsakt for appellerterne, der i modsætning til, hvad der fremgår af den appellerede doms præmis 46, ikke påvirker disses retsstilling, er det tilstrækkeligt at bemærke, at dette spørgsmål er uden betydning, eftersom den retsakt, der var omfattet af det annulationssøgsmål, som Retten antog til realitetsbehandling, er den omtvistede forordning og ikke gennemførelsesafgørelse 2013/707, hvormed Kommissionen godtog dette tilsagn.
- 63 Hvad angår de to retlige fejl, som den appellerede doms præmis 47 skulle være behæftet med, og som Kommissionen har angivet alene at fremsætte for fuldstændighedens skyld, kan disse fejl – såfremt de anses for godtgjort – i betragtning af, hvad der fremgår af nærværende doms præmis 53-60, ikke have nogen som helst indflydelse på gyldigheden af Rettens konklusion om, at den af Rådet og Kommissionen fremsatte formalitetsindsigelse skulle forkastes, idet den omtvistede forordning påvirker appellanternes retsstilling.
- 64 Det skal tilføjes, at Domstolen allerede har fastslået, at unionslovgiver med vedtagelsen af denne forordning indførte handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger, som udgør et sæt eller en »pakke«, som har til formål at nå et fælles mål, nemlig at bringe den skadelige virkning for EU-erhvervsgrenen af den kinesiske dumping vedrørende de pågældende varer til ophør, alt imens denne erhvervsgrens

interesser beskyttes, og at den nævnte forordnings artikel 3 ikke kunne udskilles fra resten af bestemmelserne i samme forordning (jf. i denne retning dom af 9.11.2017, SolarWorld mod Rådet, C-204/16 P, EU:C:2017:838, præmis 44 og 55).

65 Det følger heraf, at det første kontraappellanbringende skal forkastes.

Det andet kontraappellanbringende

Parternes argumenter

66 Med det andet og subsidiært fremsatte kontraappellanbringende har Kommissionen støttet af Rådet gjort gældende, at selv hvis det antages, at det var berettiget, at Retten i den appellerede doms præmis 47 fastslog, at den omtvistede forordning ændrede appellanternes retsstilling, fordi det alene er i medfør af denne forordning, at appellanterne skal betale told af de omhandlede solpaneler ud over den årlige mængde, mistede annulationssøgsmålet for Retten sin genstand på dagen for ikrafttrædelsen af gennemførelsesforordning 2015/866, hvormed godtagelsen af det af appellanterne afgivne tilsagn blev trukket tilbage.

67 Kommissionen har konstateret, at det årlige niveau for import af det pågældende produkt, der blev fastsat i godtagelsen af det af appellanternes afgivne tilsagn, aldrig blev nået inden ikrafttrædelsen af denne gennemførelsesforordning. Selv hvis appellanterne havde opnået en søgsmålsinteresse på grund af den klausul i tilsagnet, der foreskrev, at der skulle betales told af de importerede produkter ud over dette årlige niveau, ophørte denne interesse under alle omstændigheder også med at eksistere på datoen for den nævnte gennemførelsesforordnings ikrafttrædelse, hvilket burde have ført til en konklusion om, at annulationssøgsmålet på denne dato havde mistet sin genstand. Retten undlod i denne forbindelse at besvare et sådant argument, som Kommissionen fremførte i retsmødet ved Retten.

68 Kommissionen har tilføjet, at selv hvis det antages, at Retten i den appellerede doms præmis 47 besvarede dette argument, vedrører Rettens besvarelse ikke det af Kommissionen rejste spørgsmål. Det var således netop fordi, Kommissionen trak godtagelsen af appellanternes tilsagn tilbage efter misligholdelsen af dette tilsagn, at retsvirkningerne af dette tilsagn ikke længere kunne give appellanterne en berettiget søgsmålsinteresse.

69 Appellanterne har anført, at dette anbringende skal forkastes, eftersom det er uforståeligt og under alle omstændigheder uvirksomt.

Domstolens bemærkninger

70 Det skal bemærkes, at forkastelsen af det første kontraappellanbringende indebærer en forkastelse af det andet anbringende. Det fremgår således af den bedømmelse, der førte til en forkastelse af dette første anbringende, at den omtvistede forordning har konsekvenser for appellanternes retsstilling uafhængigt af tilstedeværelsen af gennemførelsesafgørelse 2013/707.

71 Den omstændighed, at godtagelsen af det tilsagn fra appellanterne, der var fastsat i den nævnte gennemførelsesafgørelse 2013/707, blev trukket tilbage ved gennemførelsesforordning 2015/866, skønt det årlige niveau for import af det pågældende produkt, der blev fastsat i dette tilsagn, aldrig blev nået, kan således ikke have nogen som helst indflydelse på den konstatering, at den omtvistede forordning påvirker appellanternes retsstilling, og at appellanterne derfor kunne anlægge et annulationssøgsmål ved Retten til prøvelse af denne sidstnævnte forordning.

72 Følgelig skal det andet kontraappellanbringende forkastes.

Det tredje kontraappelanbringende

- 73 Med det tredje og mere subsidiært påberåbte kontraappelanbringende har Kommissionen anført, at Retten under behandlingen af det sjette anbringende, som appellanterne havde fremsat for denne, begik en fejl ved fortolkningen af grundforordningens artikel 3 og artikel 9, stk. 4, ved at fastslå, at disse bestemmelser krævede, at der skulle foretages en tilregnelsesanalyse for »ikke at give EU-erhvervsgrenen en beskyttelse, der går videre, end hvad der er nødvendigt«.
- 74 Det er i denne henseende tilstrækkelig at bemærke, at enhver appel i overensstemmelse med Domstolens procesreglements artikel 169, stk. 1, og artikel 178, stk. 1, uanset om den er en hovedappel eller en kontraappel, alene kan vedrøre en påstand om hel eller delvis ophævelse af Rettens afgørelse.
- 75 I det foreliggende tilfælde, hvor det omhandlede anbringende blev forkastet, har Kommissionen opnået, at Retten i overensstemmelse med denne institutions påstande herom frifandt Rådet i søgsmålet med påstand om annullation af den omtvistede forordning. Det tredje kontraappelanbringende, der reelt alene har til formål at opnå en ændring af begrundelsen for så vidt angår fortolkningen af grundforordningens artikel 3 og artikel 9, stk. 4, kan derfor ikke antages til realitetsbehandling (jf. i denne retning dom af 13.1.2015, Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P – C-403/12 P, EU:C:2015:4, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 76 Det følger heraf, at dette tredje kontraappelanbringende må afvises.
- 77 På baggrund af ovenstående betragtninger må kontraappellen forkastes i sin helhed.

Appellen

- 78 Appellanterne har til støtte for deres appel fremsat fire anbringender.

Det første anbringende

Parternes argumenter

- 79 Det første anbringende vedrører en retlig fejl, idet Retten i den appellerede doms præmis 64-74 krævede, at appellanterne beviste deres interesse i at fremsætte det første og det andet anbringende i deres annullationssøgsmål, og at der under alle omstændigheder er sket en fejl ved den retlige kvalificering af de faktiske omstændigheder, idet appellanterne har en sådan interesse.
- 80 I første omgang har appellanterne gjort gældende, at Retten af fire grunde begik en retlig fejl ved at foretage en analog anvendelse af Domstolens praksis om muligheden for at fremsætte isolerede anbringender, ifølge hvilken praksis enhver sagsøger er forpligtet til at påvise, at vedkommende har en søgsmålsinteresse, dvs. en interesse i at få annulleret den anfægtede retsakt.
- 81 For det første er Rettens vurdering i strid med Domstolens praksis, som kun pålægger sagsøgere at påvise en interesse i en annullation af den anfægtede retsakt.
- 82 Desuden undlod Retten at holde det første og det andet anbringende i annullationssøgsmålet adskilt fra de situationer, hvor et anbringende skal afvises fra realitetsbehandling, fordi sagsøgeren ikke kan fremsætte det. Disse situationer, der er udledt af Domstolens praksis, vedrører dels det tilfælde, hvor et anbringende ikke vedrører en sagsøger, men forfølger en almen interesse eller lovens interesser, dels det tilfælde, hvor et anbringende vedrører regler, der i lighed med en institutions

forretningsorden ikke har til formål at beskytte borgerne. Imidlertid angik det første og det andet anbringende i annullationssøgsmålet ikke denne type situation, og Retten anførte ikke, at disse anbringender angik denne type situation.

- 83 For det andet har appellanterne gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af deres ret til forsvar, idet Retten i strid med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) forhindrede dem i at fremsætte de anbringender, som de fandt hensigtsmæssige.
- 84 For det tredje finder appellanterne, at selv hvis det skulle anerkendes, at de var forpligtede til at bevise deres interesse i at fremsætte det første og det andet anbringende i annullationssøgsmålet, tilsidesætter Rettens konklusion om, at disse anbringender skulle afvises fra realitetsbehandling, deres adgang til effektive retsmidler, som er fastsat i chartrets artikel 47. Appellanterne skulle således anlægge annullationssøgsmål inden for den i artikel 263, stk. 6, TEUF fastsatte tidsfrist for at undgå en forældelse af deres rettigheder, idet de i modsat fald – henset til den retspraksis, der følger af dom af 9. marts 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90) – ville have risikeret at miste muligheden for at anfægte gyldigheden af den omtvistede forordning for en ret i en medlemsstat i anledning af en præjudiciel anmodning.
- 85 Appellanterne har i denne forbindelse anført, at deres interesse i at fremsætte de to første anbringender i annullationssøgsmålet ifølge Retten var hypotetisk, hvilket medførte, at såfremt deres interesse i at fremsætte disse anbringender opstod efter udløbet af den frist på to måneder, der er fastsat i artikel 263, stk. 6, TEUF, ville de blive forhindrede i at optræde som part i en retssag. En sådan situation ville være så meget desto mere problematisk, som at en af appellanterne, Canadian Solar Emea, der er et importerende selskab, på ethvert tidspunkt ville have været i stand til at anfægte gyldigheden af den omtvistede forordning for en national ret, såfremt det ikke havde været forretningsmæssigt forbundet med de øvrige appellanter, der er eksporterende selskaber.
- 86 For det fjerde har appellanterne anført, at Retten tilsidesatte deres ret til at blive hørt, idet spørgsmålet om formaliteten vedrørende de to første anbringender i annullationssøgsmålet ikke blev behandlet fuldt ud for Retten. Dette spørgsmål blev således ikke fremført af Rådet og Kommissionen under den skriftlige forhandling og blev heller ikke drøftet til bunds i retsmødet ved Retten, hvilket forhindrede appellanterne i at påvise, at de producerede og eksporterede til Unionen, og til Unionen importerede, moduler med oprindelse i et tredjeland, men afsendt fra Kina, samt til Unionen importerede moduler med oprindelse i Kina, men afsendt fra et tredjeland.
- 87 I anden omgang har appellanterne gjort gældende, at Retten begik en fejl ved den retlige kvalificering af de faktiske omstændigheder ved i den appellerede doms præmis 69-73 at konkludere, at de ikke havde en interesse i at fremsætte det første og det andet anbringende i annullationssøgsmålet.
- 88 For det første følger det af Domstolens faste praksis, at appellanterne har en søgsmålsinteresse for at undgå, at institutionerne gentager fejl støttet på en fejlforklaring af grundforordningens bestemmelser, hvilket i øvrigt skete i den konkrete sag, eftersom Kommissionen vedtog en ny forordning, dvs. gennemførelsesforordning 2017/367, der forlænger den omtvistede forordnings varighed med yderligere 18 måneder, og som gentager de samme fejl.
- 89 For det andet vedrørte de af appellanterne fremsatte anbringender rækkevidden af antidumpingundersøgelsen, hvilken efterfølgende indvirkede på den dumping, den skade, den årsagssammenhæng og de vurderinger af Unionens interesse, der foranledigede Rådet til at vedtage den omtvistede forordning.
- 90 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at det første anbringende delvist skal afvises og delvist er ugrundet og under alle omstændigheder i sin helhed er ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 91 Indledningsvis bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 64 med rette, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at et annullationssøgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, kun kan antages til realitetsbehandling, såfremt denne person har en retlig interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres. En sådan interesse foreligger kun, såfremt en annullation af denne retsakt i sig selv kan have retsvirkninger, og søgsmålet således med sit resultat kan tilføre parten en fordel. Beviset for en sådan interesse, som vurderes på tidspunktet for anlæggelsen af søgsmålet, og som er en afgørende og grundlæggende betingelse for al rettergang, skal føres af sagsøgeren (dom af 18.10.2018, Gul Ahmed Textile Mills mod Rådet, C-100/17 P, EU:C:2018:842, præmis 37).
- 92 Som Retten ligeledes angav i den appellerede doms præmis 65 og 66, skal sagsøgerens søgsmålsinteresse være eksisterende og faktisk. Den kan ikke vedrøre en fremtidig og hypotetisk situation. Denne interesse skal for så vidt angår sagens genstand foreligge på tidspunktet for sagens anlæggelse, idet sagen i modsat fald afvises, og bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes uforment at træffe afgørelse (dom af 17.9.2015, Mory m.fl. mod Kommissionen, C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 56 og 57 og den deri nævnte retspraksis). Den retsinstans, for hvilken sagen verserer, kan af egen drift og på ethvert tidspunkt under sagen rejse partens manglende interesse i at opretholde sin påstand som følge af en omstændighed, der er indtruffet efter indleveringen af stævningen (jf. i denne retning dom af 18.10.2018, Gul Ahmed Textile Mills mod Rådet, C-100/17 P, EU:C:2018:842, præmis 38).
- 93 Hvad angår udsagnet om, at Retten med urette krævede af appellanterne, at de beviste deres interesse i at fremsætte det første og det andet anbringende i deres annullationssøgsmål, skal der for det første erindres om, at Domstolen allerede har fastslået, at et annullationsanbringende skal afvises, idet der ikke er søgsmålsinteresse, når en annullation af den anfægtede retsakt på grundlag af dette anbringende – selv hvis det antages, at anbringendet kan antages til realitetsbehandling – ikke vil kunne hjælpe sagsøgeren (jf. i denne retning dom af 9.6.2011, Evropaiki Dynamiki mod ECB, C-401/09 P, EU:C:2011:370, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).
- 94 Hvad angår udsagnet om, at Retten begik en fejl ved den retlige kvalificering af de faktiske omstændigheder, skal det bemærkes, at det ganske vist fremgår af Domstolens praksis, at en sagsøger under visse omstændigheder fortsat kan have interesse i at påstå annullation af en under retssagen ophævet retsakt, for at udvirke, at den, der har udstedt den anfægtede retsakt, i fremtiden foretager passende ændringer, og dermed forhindre risikoen for gentagelse af den ulovlighed, hvormed den anfægtede retsakt påstås behæftet (dom af 6.9.2018, Bank Mellat mod Rådet, C-430/16 P, EU:C:2018:668, præmis 64).
- 95 Det kan dog ikke anerkendes, at en sådan interesse eventuelt fortsat kan bestå for at undgå, at institutionerne gentager fejl støttet på en fejlfortolkning af en EU-retlig bestemmelse, i en situation, hvor sagsøgerens søgsmålsinteresse aldrig har eksisteret.
- 96 Eftersom appellanterne ikke på datoen for anlæggelsen af deres annullationssøgsmål beviste deres interesse i at fremsætte de to første anbringender, kan de således ikke godtgøre en sådan interesse ved at påberåbe sig nødvendigheden af at undgå, at institutionerne gentager fejl støttet på en fejlfortolkning af en EU-retlig bestemmelse, idet denne interesse ifølge den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 91 og 92, skal vurderes på tidspunktet for anlæggelsen af søgsmålet og ikke kan vedrøre en fremtidig og hypotetisk situation.
- 97 Hvad angår udsagnet om, at det første og det andet anbringende i annullationssøgsmålet skal antages til realitetsbehandling, for så vidt som disse anbringender vedrørte rækkevidden af antidumpingundersøgelsen, skal det bemærkes, at dette udsagn ikke kan tiltrædes. Det forhold, at sådanne anbringender indholdsmæssigt omhandler elementer i denne undersøgelse, såsom bl.a.

dumpingen, skaden eller årsagssammenhængen, kan således ikke i sig selv medføre, at disse anbringender skal antages til realitetsbehandling i en situation, hvor appellanterne ikke har påvist en interesse i at fremsætte de nævnte anbringender.

- 98 Det følger heraf, at det var med rette, at Retten med støtte i den praksis fra Domstolen, der er henvist til i nærværende doms præmis 91 og 92, i den appellerede doms præmis 74 konkluderede, at disse to første anbringender i annulationssøgsmålet skulle afvises fra realitetsbehandling.
- 99 Hvad for det andet angår argumentet om, at Retten tilsidesatte chartrets artikel 47, skal det bemærkes, at denne artikel, henset til den beskyttelse, den yder, ikke har til formål at ændre den domstolskontrolordning, der er fastlagt i traktaterne, og navnlig ikke reglerne for antagelse af direkte søgsmål ved Unionens retsinstanser, således som det også fremgår af forklaringerne til denne artikel 47, hvilke forklaringer der i henhold til artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, TEU og chartrets artikel 52, stk. 7, skal tages hensyn til ved fortolkningen af chartret (jf. i denne retning dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 97 og den deri nævnte retspraksis).
- 100 Følgelig skal det bemærkes, at beskyttelsen i chartrets artikel 47 ikke kræver, at et retssubjekt betingelsesløst kan anlægge et annulationssøgsmål direkte ved Unionens retsinstanser til prøvelse af lovgivningsmæssige retsakter fra Unionen (jf. i denne retning dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 105).
- 101 Under disse omstændigheder kan appellanterne ikke med rette hævde, at kravet om påvisning af en interesse i at fremsætte et annulationsanbringende tilsidesætter deres adgang til effektive retsmidler, således som fastsat i chartrets artikel 47.
- 102 Hvad angår udsagnet om, at Retten tilsidesatte den ret for appellanterne til at blive hørt, der følger af denne artikel i chartret, må det desuden konstateres, at appellanterne ikke har bestridt, at de forskellige intervenienter i retsmødet ved Retten debatterede den af Rådet fremsatte formalitetsindsigelse vedrørende de to første anbringender i annulationssøgsmålet. Appellanterne kan således ikke med rette hævde, at Retten ikke tillod dem at debattere alle de retlige forhold, der var afgørende for udfaldet af retssagen, eller at fremlægge det nødvendige bevismateriale til støtte for deres standpunkt.
- 103 Hvad for det tredje angår argumentet om, at Rettens konklusion – henset til den retspraksis, der følger af dom af 9. marts 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90) – forhindrer appellanterne i at optræde som part i en retssag, når deres interesse i at fremsætte det første og det andet anbringende opstår efter udløbet af den frist på to måneder, der er fastsat i artikel 263, stk. 6, TEUF, er det tilstrækkeligt at bemærke, at den pågældende retspraksis i et sådant tilfælde i princippet ikke er til hinder for, at appellanterne kan fremsætte sådanne anbringender for en national ret.
- 104 Det følger af ovenstående betragtninger, at det første appelanbringende skal forkastes.

Det andet anbringende

- 105 Det andet anbringende vedrører en retlig fejl, idet Retten dels krævede, at appellanterne beviste deres interesse i at fremsætte det tredje anbringende i annulationssøgsmålet, dels idet Retten foretog en urigtig fortolkning af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), sammenholdt med denne forordnings artikel 1, stk. 3.
- 106 For det første skal udsagnet om, at Retten begik en retlig fejl ved at kræve, at appellanterne beviste deres interesse i at fremsætte det tredje anbringende i annulationssøgsmålet, forkastes med de samme begrundelser som dem, der er angivet i nærværende doms præmis 91-98.

- 107 Hvad for det andet angår udsagnet om den fejl, som Retten eventuelt begik ved fortolkningen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), sammenholdt med denne forordnings artikel 1, stk. 3, er det tilstrækkeligt at fastslå, at den appellerede doms præmis 90-95, som dette udsagn er rettet imod, indgår i en vurdering, som Retten foretog for fuldstændighedens skyld. Det følger heraf, at det nævnte udsagn er uvirksomt.
- 108 Følgelig skal det andet appelanbringende forkastes.

Det tredje anbringende

- 109 Det tredje anbringende vedrører den omstændighed, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå dels, at forordning nr. 1168/2012 finder anvendelse på den antidumpingundersøgelse, der førte til vedtagelsen af den omtvistede forordning, dels, at den omtvistede forordning ikke er behæftet med en retlig fejl, selv om Kommissionen ikke tog stilling til appellanternes anmodning om at opnå markedsøkonomisk behandling.

Parternes argumenter

- 110 Hvad for det første angår anvendelsen af forordning nr. 1168/2012 har appellanterne anført, at denne forordning, der ændrede grundforordningen, er en følge af dom af 2. februar 2012, Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (C-249/10 P, EU:C:2012:53), hvori Domstolen fastslog, at den omstændighed, at Kommissionen havde undladt at tage stilling til en anmodning om markedsøkonomisk behandling, udgjorde en tilsidesættelse af grundforordningen, der således bevirkede, at den forordning om indførelse af antidumpingtold, der var tale om i den sag, der lå til grund for denne dom, var behæftet med en mangel.
- 111 Appellanterne er af den opfattelse, at den ændring, som i den foreliggende sag blev indført med forordning nr. 1168/2012, begrænsede retten til at anmode om markedsøkonomisk behandling, til alene de eksporterende producenter, der havde indgået i stikprøven i den pågældende antidumpingundersøgelse. Imidlertid fastslog Retten med urette, at denne ændring gjaldt for den foreliggende antidumpingundersøgelse, og at der ikke var tale om en anvendelse med tilbagevirkende kraft af loven, idet overskridelsen af den gældende tidsfrist for at tage stilling til en anmodning om markedsøkonomisk behandling ikke havde skabt en endeligt etableret situation for appellanterne.
- 112 Ifølge appellanterne blev de med en sådan konklusion fra Rettens side frataget retten til at få behandlet deres anmodning om markedsøkonomisk behandling, og denne konklusion tillod uretmæssigt Kommissionen at unddrage sig sin forpligtelse til at tage stilling til denne anmodning. Den omstændighed, at Kommissionen undlod at tage stilling til denne anmodning, skabte en endelig ændring, som påvirkede appellanternes rettigheder negativt og uigenkaldeligt, eftersom en tildeling af markedsøkonomisk behandling ville have ført til en anvendelse af appellanternes priser og omkostninger – i stedet for priserne og omkostningerne hos en producent i et analogt land – med henblik på at fastlægge den gældende normale værdi.
- 113 Appellanterne finder, at ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 7, før og efter den med forordning nr. 1168/2012 indførte ændring ikke levner plads til nogen tvivl. Før denne ændring præciserede denne bestemmelse således, at eksporterende producenter, der i lighed med appellanterne ikke havde indgået i stikprøven, havde ret til at anmode om markedsøkonomisk behandling, og at Kommissionen havde pligt til at træffe afgørelse om tildeling af eller afslag på denne behandling.
- 114 Efter den nævnte ændring finder grundforordningens artikel 2, stk. 7, anvendelse på alle nye og på alle igangværende undersøgelser fra den 15. december 2012. I den foreliggende sag udløb den frist, der var pålagt Kommissionen til at træffe afgørelse om appellanternes anmodning om markedsøkonomisk

- behandling, imidlertid den 6. december 2012, dvs. inden den med forordning nr. 1168/2012 indførte ændring var trådt i kraft. Undladelsen af at gennemføre den etape, der bestod i at træffe afgørelse om indrømmelse af markedsøkonomisk behandling, kan ikke afhjælpes ved hjælp af en anvendelse af forordning nr. 1168/2012 med tilbagevirkende kraft.
- 115 Appellanterne har fremhævet, at det følger af selve ordlyden af overgangsbestemmelsen vedrørende den med forordning nr. 1168/2012 indførte ændring, at denne ændring ikke gælder for den nævnte etape i den foreliggende antidumpingundersøgelse, for så vidt som Kommissionens pligt til at træffe afgørelse om indrømmelse af en markedsøkonomisk behandling er en materiel regel og ikke en formforskrift. Domstolens praksis om den tidsmæssige anvendelse af formforskrifter, som Retten støttede sig på i den appellerede doms præmis 157, 159 og 160, er således ikke relevant.
- 116 I modsætning til, hvad Retten fastslog, skabte udløbet af den pålagte frist til at træffe afgørelse om anmodningen om markedsøkonomisk behandling rent faktisk en endeligt etableret situation for appellanterne, således at Kommissionen i strid med sin forpligtelse ikke overholdt den etape, der bestod i at træffe afgørelse om, hvorvidt der skulle eller ikke skulle tildeles markedsøkonomisk behandling.
- 117 Appellanterne har anført, at såfremt Kommissionen havde truffet afgørelse om denne behandling, kunne denne institutions afgørelse ikke på et senere trin i antidumpingundersøgelsen være blevet ændret til skade for appellanterne, medmindre der var fremkommet nye oplysninger, som ikke forelå på tidspunktet for afgørelsen om indrømmelse af markedsøkonomisk behandling. Anvendelsen af forordning nr. 1168/2012 på den anmodning om markedsøkonomisk behandling, der blev indgivet af appellanterne, fratog derfor efterfølgende appellanterne deres ret til at få denne anmodning behandlet på trods af, at det ikke er bestridt, at de var omfattet af denne ret på den dato, hvor Kommissionen skulle træffe afgørelse om den nævnte anmodning.
- 118 I denne henseende er appellanternes fortolkning vedrørende anvendelsen af forordning nr. 1168/2012 ikke i strid med ordlyden af denne forordnings bestemmelser, og dersom den måtte være det, er den med denne forordning indførte ændring retsstridig, for så vidt som den gælder for appellanterne, idet den er uforenelig med retssikkerhedsprincippet og princippet om forbud mod tilbagevirkende kraft.
- 119 For det andet har appellanterne foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 162-165 at fastslå, at det forhold, at Kommissionen ikke havde truffet afgørelse om appellanternes anmodning om at opnå markedsøkonomisk behandling, ikke gav anledning til at annullere den omtvistede forordning. Eftersom den med forordning nr. 1168/2012 indførte ændring ikke var anvendelig på den foreliggende antidumpingundersøgelse, burde Kommissionen således have truffet afgørelse om appellanternes anmodning om markedsøkonomisk behandling.
- 120 Rådet og Kommissionen har anført, at det tredje anbringende delvist skal afvises fra realitetsbehandling og delvist er ugrundet.
- 121 Med hensyn til spørgsmålet, om dette anbringende kan antages til realitetsbehandling, finder disse institutioner i det væsentlige, at appellanternes udsagn om, at Retten så bort fra, at den frist, der var pålagt Kommissionen til at træffe afgørelse om appellanternes anmodning om markedsøkonomisk behandling, var udløbet før denne ændrings ikrafttrædelse, skal afvises fra realitetsbehandling, idet appellanterne har gentaget de samme argumenter som dem, der blev fremsat for Retten. Argumentet om, at den nævnte ændring kan være retsstridig, for så vidt som den gælder for appellanterne, udgør desuden et nyt anbringende og må derfor afvises fra realitetsbehandling. Appellanterne fremsatte således ikke for Retten nogen ulovlighedsindsigelse i henhold til artikel 277 TEUF rettet mod grundforordningens artikel 2 således som affattet efter den med forordning nr. 1168/2012 indførte ændring.

Domstolens bemærkninger

– Formaliteten

- 122 Rådets og Kommissionens formalitetsindsigelser kan ikke tages til følge.
- 123 For det første – og som angivet af generaladvokaten i punkt 43 i forslaget til afgørelse – tilsigter appellanternes udsagn om, at Retten begik en retlig fejl ved at se bort fra, at den frist, der var pålagt Kommissionen til at træffe afgørelse om appellanternes anmodning om markedsøkonomisk behandling, var udløbet før ikrafttrædelsen af forordning nr. 1168/2012, således at rejse tvivl om Rettens anvendelse af overgangsreglen fastsat i artikel 2 i forordning nr. 1168/2012 og navnlig den appellerede doms præmis 152.
- 124 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at retsspørgsmål, som Retten har behandlet i første instans, kan drøftes på ny under en appelsag, såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten. Hvis en appellant nemlig ikke således kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede havde været fremført for Retten, ville appelproceduren blive berøvet en del af sin mening (dom af 9.11.2017, SolarWorld mod Rådet, C-204/16 P, EU:C:2017:838, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).
- 125 Det kan derfor ikke hævdes, at appellanterne blot søger at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang.
- 126 For det andet, og uden at det er nødvendigt at tage stilling til Rådets og Kommissionens formalitetsindsigelse om, at appellanternes udsagn vedrørende retsstridigheden af forordning nr. 1168/2012 udgør et nyt anbringende, skal det fastslås, at dette udsagn under alle omstændigheder skal afvises fra realitetsbehandling, idet appellanterne har begrænset sig til at anføre, at denne forordning er retsstridig på grund af sin uforenelighed med retssikkerhedsprincippet og princippet om forbud mod tilbagevirkende kraft, uden at fremlægge den mindste oplysning til støtte for et sådant udsagn.
- 127 De dele af appellen, som ikke indeholder en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede dom er behæftet med, skal således afvises fra realitetsbehandling (jf. i denne retning kendelse af 18.10.2018, Alex mod Kommissionen, C-696/17 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:848, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).
- 128 Det følger heraf, at det tredje appelanbringende skal antages til realitetsbehandling med undtagelse af udsagnet om, at forordning nr. 1168/2012 er retsstridig.

– Realiteten

- 129 Appellanterne har med deres tredje anbringende gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl dels ved at fastslå, at forordning nr. 1168/2012 fandt anvendelse på den antidumpingundersøgelse, der førte til vedtagelsen af den omtvistede forordning, dels ved at konkludere, at denne forordning ikke var behæftet med en fejl, selv om Kommissionen ikke havde truffet afgørelse om appellanternes anmodning om at opnå markedsøkonomisk behandling.
- 130 For det første skal det påpeges, at ordlyden af artikel 2 i forordning nr. 1168/2012 – som Retten med rette fastslog i den appellerede doms præmis 153 – er til hinder for den af appellanterne forfægtede fortolkning af denne forordnings anvendelsesområde. Denne artikel præciserer således klart, at den nævnte forordning finder anvendelse på alle nye og på alle igangværende undersøgelser fra den 15. december 2012. Appellanterne har imidlertid ikke bestridt, at den antidumpingundersøgelse, der

førte til vedtagelsen af den omtvistede forordning, var igangværende på denne dato. På den nævnte dato havde Rådet således hverken vedtaget endelige foranstaltninger på grundlag af grundforordningens artikel 9, stk. 4, eller en afgørelse efter denne forordnings artikel 9, stk. 2.

- 131 Eftersom artikel 2 i forordning nr. 1168/2012 uden yderligere angivelse omfatter »alle igangværende undersøgelser«, kan appellanterne desuden ikke med rette hævde, at denne artikel alene henviser til de igangværende undersøgelser, hvori fristen for at træffe afgørelse om en anmodning om markedsøkonomisk behandling endnu ikke er udløbet.
- 132 For det andet skal det påpeges, at den omstændighed, at den gældende tidsfrist efter grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), i affattelsen forud for forordning nr. 1168/2012 for at tage stilling til en anmodning om markedsøkonomisk behandling blev overskredet, uden at Kommissionen havde truffet afgørelse om denne anmodning, i modsætning til det af appellanterne hævdede ikke skabte nogen endeligt etableret situation for appellanterne.
- 133 For det første – og som angivet af generaladvokaten i punkt 74 i forslaget til afgørelse – kunne Kommissionen gyldigt træffe afgørelse om anmodningen om markedsøkonomisk behandling efter udløbet af tremånedersfristen fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), i affattelsen forud for forordning nr. 1168/2012.
- 134 I denne henseende har Domstolen således allerede udtalt, at selv om Kommissionen har truffet en afgørelse om en anmodning om markedsøkonomisk behandling i henhold til denne artikel 2, stk. 7, litra c), er det muligt for denne institution at ændre sin afgørelse (jf. i denne retning dom af 1.10.2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, C-141/08 P, EU:C:2009:598, præmis 111-113).
- 135 For det andet – og som Retten med rette angav i den appellerede doms præmis 160 – blev appellanternes situation først endeligt fastsat efter ikrafttrædelsen af den omtvistede forordning, og indtil vedtagelsen af denne forordning havde appellanterne ikke opnået nogen vished om deres eventuelle rettigheder og pligter, som fulgte af anvendelsen af grundforordningen.
- 136 Der skal i denne forbindelse erindres om, at Kommissionens rolle som allerede bemærket i nærværende doms præmis 60 er et led i Rådets beslutningsproces, eftersom det, som det fremgår af grundforordningens bestemmelser, påhviler Kommissionen at foretage undersøgelser og på grundlag af disse at beslutte at afslutte proceduren eller at fortsætte den og træffe foreløbige foranstaltninger, hvorefter den kan foreslå Rådet at træffe endelige foranstaltninger. Det tilkommer imidlertid Rådet at træffe den endelige afgørelse.
- 137 Det må således konstateres, at appellanternes situation ikke var blevet endelig på datoen for ikrafttrædelsen af forordning nr. 1168/2012.
- 138 Det følger heraf, at den omstændighed, at den gældende tidsfrist efter grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), i affattelsen forud for forordning nr. 1168/2012 for at tage stilling til en anmodning om markedsøkonomisk behandling blev overskredet, uden at Kommissionen havde truffet afgørelse om denne anmodning, ikke havde nogen indvirkning på, hvorvidt forordning nr. 1168/2012 kunne finde anvendelse på den antidumpingundersøgelse, der førte til vedtagelsen af den omtvistede forordning.
- 139 Det følger af det ovenstående, at Retten ikke begik nogen retlig fejl ved i det væsentlige at fastslå, at den omstændighed, at Kommissionen ikke havde truffet afgørelse om appellanternes anmodning om at opnå markedsøkonomisk behandling, ikke kunne medføre en annullation af den omtvistede forordning.
- 140 Det følger derfor af ovenstående betragtninger, at det tredje appelanbringende skal forkastes.

Det fjerde anbringende

141 Appellanterne har med deres fjerde anbringende gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 202 og 205-216 begik en retlig fejl ved at tillade Rådet at fastsætte antidumpingtolden på et niveau, der kompenserede for skade forårsaget af andre faktorer end dumpingimporten, og ved uretmæssigt at vende bevisbyrden om.

Parternes argumenter

142 I første omgang har appellanterne anført, at det af Retten anvendte kriterium, hvorefter der alene skal tages hensyn til den skadelige virkning af andre faktorer, såfremt denne virkning er af et sådant omfang, at årsagssammenhængen mellem den lidte skade og dumpingimporten derved er brudt, hviler på en fejlfortolkning af grundforordningens artikel 3, stk. 7, sammenholdt med denne forordnings artikel 9, stk. 4.

143 For det første har appellanterne således gjort gældende, at Rådet ved beregningen af skadesmargenen og følgelig ved fastsættelsen af antidumpingtolden på grundlag af grundforordningens artikel 9, stk. 4, er forpligtet til at se bort fra enhver skade forårsaget af andre faktorer end dumpingimporten. Denne forpligtelse for Rådet spiller en rolle ved to særskilte processuelle etaper, nemlig afgørelsen af, om der foreligger en skade, og fastsættelsen af antidumpingtoldniveauet i overensstemmelse med grundforordningens artikel 9, stk. 4. Disse forpligtelser har til formål at skabe balance mellem interesserne hos importørerne i EU, EU-erhvervsgrenen, EU's forbrugere og de eksporterende EU-producenter og er på området for Unionens handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger et udtryk for det generelle proportionalitetsprincip.

144 Dels er Rådet og Kommissionen ved afgørelsen af, om der foreligger en skade som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 7, forpligtede til at sikre sig, at den skade, der er forårsaget af dumpingimporten, efter udelukkelse af den skade, der er forårsaget af andre faktorer, vedbliver at være »væsentlig«, og at disse andre faktorer ikke har brudt årsagssammenhængen mellem denne import og skaden.

145 Dels har appellanterne anført, at selv når denne årsagssammenhæng ikke er brudt, kan antidumpingtolden kun holde EU-erhvervsgrenen skadesløs i et omfang, som svarer til den skade, der er forårsaget af dumpingimporten, og ikke i et omfang, som svarer til den »selvstændige skade«, der er forårsaget af andre faktorer. En anden løsning ville være ensbetydende med at give EU-erhvervsgrenen en beskyttelse, der går videre, end hvad der er nødvendigt. Med henblik på at fastsætte antidumpingtolden i overensstemmelse med grundforordningens artikel 9, stk. 4, skal Rådet derfor foretage korrektioner for den skade, der er forårsaget af andre faktorer.

146 For det andet har appellanterne indledningsvis tilføjet, at selv om Retten anerkendte, at mindst tre andre faktorer havde bidraget til den på EU-erhvervsgrenen forvoldte skade, og selv om Rådet medgav, at hverken Rådet eller Kommissionen havde set bort fra den skade, der var forårsaget af de nævnte faktorer, undlod Retten at redegøre for grundene til, at indvirkningen fra disse tre andre faktorer var uvæsentlig, og den tilsidesatte derfor sin begrundelsespligt som omhandlet i artikel 296 TEUF. På baggrund af sine konklusioner vedrørende disse tre faktorerers bidrag til den på EU-erhvervsgrenen forvoldte skade burde Retten dernæst have tilpligtet Rådet at nedsætte antidumpingtolden med et beløb svarende til den kumulerede virkning af disse andre faktorer. Endelig begik Retten en fejl ved kvalificeringen af de faktiske omstændigheder ved at anerkende, at de nævnte faktorer havde haft en indvirkning, og ved derefter uden støtte i nogen fastslået kendsgerning at konkludere, at denne indvirkning ikke var væsentlig.

- 147 Hvad angår den påberåbte tilsidesættelse af bevisbyrden har appellanterne i anden omgang foreholdt Retten, at den pålagde dem som bevis at beregne indvirkningen fra de tre andre faktorer, der lå til grund for den skade, der var påført EU-erhvervsgrenen.
- 148 Indledningsvis er Rådet og Kommissionen forpligtede til at støtte deres konstatering af skaden på positivt bevismateriale såvel som på en objektiv undersøgelse af samtlige de relevante faktiske omstændigheder, som de har viden om. Efter appellanternes mening påhviler det disse institutioner at føre bevis for de korrektioner, der skal foretages for den skade, der er forårsaget af de andre faktorer. Der er således intet grundlag for at lade denne byrde påhvile de eksporterende producenter, navnlig ikke når begrundelsen for denne omvendte bevisbyrde udelukkende er knyttet til, at den vurdering, der påhviler de nævnte institutioner, er for kompleks.
- 149 Dernæst pålagde Retten appellanterne en bevisbyrde, som det var umuligt at løfte. Appellanterne har således angivet, at de ikke har adgang til de nødvendige oplysninger til at beregne indvirkningen fra de andre faktorer.
- 150 Endelig har appellanterne anført, at det følger af princippet om god forvaltningsskik som omhandlet i chartrets artikel 41, at Retten ikke kan tillade, at Rådet og Kommissionen påberåber sig en vurderingskomplekse karakter for at undlade at foretage en vurdering, der er påkrævet ved lov, navnlig ikke når denne undladelse skader erhvervsdrivende.
- 151 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at dette fjerde anbringende bør forkastes, samtidig med, at de har anmodet Domstolen om at foretage en ændring af Rettens begrundelse.
- 152 Disse institutioner har i det væsentlige gjort gældende, at Rettens konklusioner i den appellerede doms præmis 185 og 191-193 urigtigt antyder, at antidumpingtoldniveauet skulle nedsættes på grund af tilstedeværelsen af andre faktorer end dumpingimporten, der kunne påvirke skaden.
- 153 De har angivet, at beregningen af skadesmargenen efter grundforordningens artikel 9, stk. 4, på den ene side, og afgørelsen af, om der foreligger en skade som omhandlet i grundforordningens artikel 3, på den anden side, er to forskellige etaper. For at fastsætte skadesmargenen foretager Rådet og Kommissionen deres beregning på grundlag af EU-erhvervsgrenens priser, fortjenester og produktionsomkostninger, uden at medregne »andre kendte faktorer end dumpingimporten«, som kunne have bidraget til den på EU-erhvervsgrenen forvoldte skade, idet disse faktorer alene er relevante for undersøgelsen af bruddet på årsagssammenhængen i henhold til grundforordningens artikel 3.
- 154 Ifølge Domstolens praksis er der ikke mulighed for en tilregnelsesanalyse ved fastsættelsen af skadesmargenen efter grundforordningens artikel 9, stk. 4. Domstolen har i denne retspraksis udtalt, at selv om Rådet og Kommissionen i deres tilregnelsesanalyse efter grundforordningens artikel 3, stk. 7, havde udeladt en faktor, der kunne have bidraget til skaden, kunne en sådan fejl ikke medføre en annullation af de anfægtede forordninger i de pågældende procedurer, idet disse institutioner havde påvist, at denne anden faktor ikke kunne bryde årsagssammenhængen. Det følger heraf, at Domstolen kun anerkender en enkelt tilregnelsesanalyse, som finder sted ved afgørelsen om årsagssammenhængen.
- 155 Grundforordningens artikel 9, stk. 4, kan således ikke fortolkes i den retning, at antidumpingtolden skal nedsættes for at tage hensyn til indvirkningen fra andre faktorer. Der eksisterer ikke nogen forpligtelse af denne type i verdenshandelsorganisationens (WTO's) system eller i Unionens vigtigste handelspartners praksis, som Unionen tager hensyn til i medfør af fjerde betragtning til grundforordningen.

156 Rådet har subsidiært gjort gældende, at dette fjerde anbringende skal afvises fra realitetsbehandling og under alle omstændigheder er ugrundet. Kommissionen har subsidiært gjort gældende, at dette anbringende er uvirksomt og under alle omstændigheder ugrundet.

Domstolens bemærkninger

157 Appellanterne har med deres fjerde anbringende gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 205-216 begik en retlig fejl ved at tillade Rådet at fastsætte antidumpingtolden på et niveau, der kompenserer for skade forårsaget af andre faktorer end dumpingimporten, hvilket indebærer en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 7, sammenholdt med denne forordnings artikel 9, stk. 4. De har ligeledes anført, at Retten i den appellerede doms præmis 202 og 205 uretmæssigt vendte bevisbyrden om.

158 Rådet og Kommissionen har anmodet om en ændring af Rettens begrundelse med henvisning til, at Rettens bedømmelse i den appellerede doms præmis 185 og 191-193 indeholder en fejlfortolkning af grundforordningens artikel 9, stk. 4, idet denne fortolkning indebærer, at antidumpingtoldniveauet skal nedsættes på grund af tilstedeværelsen af andre faktorer end dumpingimporten, der kan påvirke skaden.

159 Det skal indledningsvis bemærkes, at denne anmodning om ændring af begrundelsen kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som den udgør et forsvar mod appellanternes fjerde anbringende (jf. i denne retning dom af 11.7.2013, Ziegler mod Kommissionen, C-439/11 P, EU:C:2013:513, præmis 42), samt at denne anmodning tager sigte på den appellerede doms præmis 185 og 191-193, der – som det fremgår af denne doms præmis 196 – indeholder de principper, på grundlag af hvilke Retten undersøgte, om appellanternes argumenter angående deres sjette annullationsanbringende var velbegrundede, og det er vurderingen af disse principper, der anfægtes som led i dette fjerde anbringende.

160 Følgelig skal det under analysen af dette fjerde anbringende for det første undersøges, om denne anmodning om ændring af begrundelsen er velbegrundet.

161 Retten angav i den appellerede doms præmis 191, at selv om grundforordningens artikel 9, stk. 4, ikke pålagde EU-institutionerne nogen særlig metodik for at sikre, at antidumpingtolden ikke blev højere, end hvad der var nødvendigt til beskyttelse imod de skadelige virkninger af importen af det produkt, der var genstand for dumping, skulle disse institutioner i denne sammenhæng tage hensyn til de konklusioner, som de var nået frem til i forbindelse med de analyser, der var gennemført efter denne forordnings artikel 3, stk. 6 og 7.

162 Retten tilføjede i den appellerede doms præmis 192, at der i modsat fald ville bestå en risiko for, at de pågældende handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger ville gå videre, end hvad der er nødvendigt i forhold til det formål, som de forfølger, nemlig at bringe de skadelige virkninger til ophør, således at disse foranstaltninger ligeledes kunne yde en beskyttelse imod de negative virkninger af andre faktorer end dumpingimporten.

163 Dette ræsonnement er ikke behæftet med nogen retlig fejl.

164 Der skal erindres om, at grundforordningens artikel 3, stk. 7, bestemmer, at der foretages en undersøgelse af andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i Unionen, for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 6. Grundforordningens artikel 3, stk. 6, præciserer, at det på grundlag af alle de relevante beviser, der er fremlagt, skal påvises, at dumpingimporten forvolder væsentlig skade på erhvervsgrenen i Unionen.

- 165 EU-institutionerne er ved fastsættelsen af skaden forpligtet til at undersøge, om den skade, de ønsker at gøre gældende, rent faktisk skyldes import, der er genstand for dumping, og til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer, herunder især den skade, der eventuelt må tilskrives EU-producenternes egen adfærd (dom af 16.4.2015, TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).
- 166 Det påhviler i denne forbindelse Rådet og Kommissionen at efterprøve, om virkningerne af disse andre faktorer medførte, at der ikke var nogen årsagssammenhæng mellem dumping i forbindelse med dels den omhandlede import, dels den skade, EU-erhvervsgrenen har lidt. Som Retten med rette bemærkede i den appellerede doms præmis 185, påhviler det dem endvidere at sikre, at den skade, der tilskrives andre faktorer, ikke anvendes ved konstateringen af skaden som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 7, og at den pålagte antidumpingtold som følge heraf ikke overstiger, hvad der er nødvendigt for at fjerne den skade, der er forvoldt af dumpingimporten (dom af 16.4.2015, TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).
- 167 Dette sidstnævnte krav hviler på formålet med reglerne i grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, ifølge hvilket EU-erhvervsgrenen ikke kan opnå en beskyttelse, der går videre, end hvad der er nødvendigt til beskyttelse imod de skadelige virkninger af dumpingimporten (jf. i denne retning på området for tilskud dom af 3.9.2009, Moser Baer India mod Rådet, C-535/06 P, EU:C:2009:498, præmis 90, og på området for antidumpingforanstaltninger dom af 19.12.2013, Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet, C-10/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:865, præmis 39).
- 168 Det skal i denne sammenhæng bemærkes, at Retten med rette anførte, at grundforordningens artikel 9, stk. 4, ligeledes tilsigter at sikre dette formål. Det følger således af denne bestemmelse, at fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at der finder dumping sted og forvoldes skade som følge heraf, og er det af hensyn til beskyttelsen af Unionens interesser påkrævet at gribe ind, træffer Rådet afgørelse om indførelse af en endelig antidumpingtold, idet antidumpingtolden ikke må være højere end den fastsatte dumpingmargen og endog bør være lavere end denne margen, hvis en sådan lavere told vil være tilstrækkelig til at afhjælpe den skade, der er påført den pågældende erhvervsgren i Unionen.
- 169 For at størrelsen af den antidumpingtold, der pålægges i medfør af grundforordningens artikel 9, stk. 4, ikke bliver højere, end hvad der er nødvendigt for at modvirke de skadelige virkninger af dumpingimporten, er det nødvendigt, at denne størrelse ikke tager højde for de skadelige virkninger, der er forårsaget af andre faktorer end denne import. Som det i det væsentlige fremgår af den appellerede doms præmis 191 og 192, skal Rådet og Kommissionen med andre ord ved fastsættelsen af dette beløb tage hensyn til de konklusioner, som disse institutioner er nået frem til efter undersøgelsen af, hvorvidt der foreligger en skade som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7.
- 170 Denne konstatering bekræftes desuden af ordlyden af grundforordningens artikel 9, stk. 4, som i første punktum omhandler »dumping [og] skade som følge heraf«. Som Retten med rette bemærkede i den appellerede doms præmis 189, skal begrebet »skade« i samme stykkes sidste punktum således forstås på samme måde, som en henvisning til den skade, der følger af dumping, dvs. den skade, der udelukkende er forårsaget af dumpingimporten.
- 171 Den samme konstatering understøttes tillige af grundforordningens artikel 9, stk. 5, hvoraf det fremgår, at antidumpingtold i hvert enkelt tilfælde pålægges med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af den pågældende vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade.
- 172 Rådets og Kommissionens anmodning om ændring af begrundelsen skal derfor forkastes.

- 173 Hvad angår det af appellanterne fremsatte anbringende skal det for det første bemærkes, at Retten, som det fremgår af nærværende doms præmis 164-172, ikke fortolkede grundforordningens artikel 9, stk. 4, således, at denne bestemmelse tillader Rådet at fastsætte antidumpingtolden på et niveau, der kompenserer for skade forårsaget af andre faktorer end dumpingimporten.
- 174 Det skal endvidere bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 206 anførte, at undersøgelsen af de omhandlede passager i den midlertidige forordning og den omtvistede forordning under alle omstændigheder ikke viser, at andre faktorer end dumpingimporten blev anvendt ved konstateringen af skaden. Retten tilføjede, at dette gælder så meget desto mere, som at appellanterne ikke har påberåbt sig, at der blev foretaget nogen åbenbart urigtig vurdering ved analysen af de nævnte faktorer.
- 175 Unionens institutioner har inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge (dom af 3.9.2009, Moser Baer India mod Rådet, C-535/06 P, EU:C:2009:498, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis).
- 176 I den konkrete sag skal det fastslås, at appellanterne ikke udførligt og specifikt har bestridt Rettens angivelse i den appellerede doms præmis 206 af, at de ikke for Retten havde påberåbt sig, at institutionerne havde foretaget nogen åbenbart urigtig vurdering ved analysen – i forbindelse med konstateringen af skaden – af de andre faktorer end dumpingimporten.
- 177 Under disse omstændigheder kan appellanternes udsagn om, at Retten tillod Rådet og Kommissionen at fastsætte et antidumpingtoldniveau, som fjernede såvel skaden forårsaget af den omtvistede import som skaden forårsaget af andre faktorer, ikke tages til følge.
- 178 Hvad for det andet angår udsagnet om den omvendte bevisbyrde skal der erindres om, at Rådet og Kommissionen ganske vist er forpligtet til at undersøge, om den skade, de ønsker at gøre gældende for at vedtage antidumpingforanstaltningen, rent faktisk skyldes import, der er genstand for dumping, og til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer. Som Retten med rette bemærkede i den appellerede doms præmis 188, påhviler det imidlertid de parter, der gør gældende, at en antidumpingforordning er ugyldig, at fremlægge beviser, der er egnede til at påvise, at andre faktorer end dem med tilknytning til importen kunne have været af en sådan betydning, at der rejses tvivl om årsagsforbindelsen mellem skaden for den pågældende EU-erhvervsgren og dumpingimporten (jf. i denne retning dom af 16.4.2015, TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 41 og 42 og den deri nævnte retspraksis).
- 179 I denne henseende bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 205, at appellanterne ikke for Retten havde fremlagt noget argument, eller endnu mindre noget bevis, der var egnet til at påvise, at de faktorer, som de havde henvist til, havde haft en indvirkning af en sådan betydning, at det – i forhold til Rådets og Kommissionens forpligtelse til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer – ikke længere var troværdigt, at EU-erhvervsgrenen var blevet påført en skade, eller at der bestod en årsagsforbindelse mellem denne skade og dumpingimporten. Dette udsagn er imidlertid ikke blevet bestridt for Domstolen.
- 180 I øvrigt anførte Retten i den appellerede doms præmis 202, at appellanterne for Retten hverken havde bestridt eller påvist urigtigheden af Rådets udsagn om, at det ikke var muligt at kvantificere de virkninger, der kunne tilskrives andre faktorer. Appellanterne har imidlertid ikke i deres appelskrift anfægtet denne bemærkning fra Retten om, at de ikke bestred Rådets udsagn i forbindelse med søgsmålet i første instans.
- 181 I modsætning til, hvad appellanterne har anført, begik Retten således ikke nogen retlig fejl med hensyn til anvendelsen af kriterierne for bevisførelse.
- 182 Det følger heraf, at det fjerde anbringende skal forkastes.

183 På baggrund af ovenstående betragtninger skal appellen forkastes.

Sagsomkostninger

- 184 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge.
- 185 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 186 Da Canadian Solar Emea, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Csi Cells Co. og Csi Solar Power har tabt deres hovedappel, og da Rådet og Kommissionen har nedlagt påstand om, at disse selskaber tilpligtes at betale sagsomkostningerne, bør det pålægges selskaberne at betale sagsomkostningerne i forbindelse med hovedappelsagen.
- 187 I henhold til procesreglementets artikel 140, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, bør Kommissionen, som er indtrådt i retsforhandlingerne i hovedappelsagen, bære sine egne omkostninger.
- 188 Da Kommissionen har tabt sin kontraappel, og da Canadian Solar Emea, Canadian Solar Manufacturing (Changshu), Canadian Solar Manufacturing (Luoyang), Csi Cells Co. og Csi Solar Power har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, bør det pålægges denne institution at betale sagsomkostningerne i forbindelse med kontraappelsagen.
- 189 I henhold til procesreglementets artikel 140, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, bør Rådet, som er indtrådt i retsforhandlingerne i kontraappelsagen, bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

- 1) **Appellerne forkastes.**
- 2) **Canadian Solar Emea GmbH, Canadian Solar Manufacturing (Changshu) Inc., Canadian Solar Manufacturing (Luoyang) Inc., Csi Cells Co. Ltd og Csi Solar Power Group Co. Ltd betaler omkostningerne i forbindelse med hovedappellen.**
- 3) **Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger i forbindelse med hovedappellen.**
- 4) **Kommissionen betaler omkostningerne i forbindelse med kontraappellen.**
- 5) **Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger i forbindelse med kontraappellen.**

Underskrifter